ahne, ſuurde tahtmiste ja himmudega täidetud, narrilinne mees! Sa ollid ommal aial laps, pärrast noormees, tuggew ja rammus. Siit, sinno silma aukude seest, paistsid üks kord ühhed terrawad armulisſed, ehk ſure wihhaga täidetud silmad wälja! Sa ollid ehk üks kohtomoistja, kelle eest tuhhanded mütsi mahha tömbasid, ehk ollid ka nisuggune, kes ennast üllematte ette mani mahha piddi kummardama. Sa ollid ehk üks ſuur wäe üllem, kelle kässo peäle tuhhanded püssid paukusid ja kus siis tuhhanded langesid; ehk kelle kässo peäle linnade walli mürid mahha pörrutati, mis lähhi hirmus werre wallaminne, risuminne ja surm ni ja ni mitmele tulli. Ehk ollid sinna ka muido üks alw karjamees, kes lomadega möda metsa kõndis, kellel saggedaste leiwa pudus olli. Ehk kandsid ka kuld keed omma kaelas ja autähti rindas. Nüüd hingad siin rahho sees ja ei tea seest, mis on olnud ehk mis praego weel on. Nenda on keik innimesse ello siin ma-ilma peäl, wahhest ſure au sees ja wahhest maddalas ja pörmus; agga ſurmas ja tullewas ellus on keik ühhed. Mis mullast on, saab jälle mullaks. Ka minna saan sinno jure tulla, sind näggema ja sinnuga iggaweste kokko jäma. Hinga siis siin mulla pöues, kus sind praego mattan, kunni wiimse üllestöusmisse päwani, kus keik sawad ülles ärratud, kül tulled siis ka wälja. Hinga rahho sees, et mitte ennam ühhe ſurrelikko jalg so wasto ei töuka, Ehk teeb üks teine ka minnule pärrast sadda aastat seddasamma head, mis ma sinnule tänna teinud.

Armsad luggejad! nenda peaksime meie keik mötlema ja teggema, kui surno luid näme ja neid mitte, kuida parrako on sündinud, innimesse luid, ellajatte ludega ühtlasse, kalo peäle pannema ja ärra müma, et agga omma rahha ahnust saaksime täita. Kauaks on meie ello? ja siiski unnustawad saggedaste keige targemad sedda ärra, mil aial ja kuida temma lahkuminne siit ilmast saab ollema, olgo temma usso ja ello seisus mis ial tahhes: